

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Joannis Bonae, Eminentissimi S. R. E. Titulo S. Bernardi
Ad Thermas Cardinalis Presbyteri Opera Quotquot
hactenùs separatim edita fuerê Omnia**

Bona, Giovanni

Antverpiae, 1677

§. 20. Patienter ferenda quae quotidie occurrunt.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10805

que hominum pœnis, & malis hujus vitæ aut exercetur ad purgationem, aut admonetur ad conversionem. Quantumcunque verò quis patiat, ad Christi tormenta, ad ejus ignominiam, & crucem nunquam perveniet.

S. XIX.

Adversitates exercenda virtutis occasio sunt.

VIta nostra via est, quæ ad patriam pergimus. Nulla viæ conditio illi deest. Itur aliquando per plana, aliquando per aspera: sunt loca amœna, sunt senticosa, sunt prærupta, & inaccessibleia. Aliquando turbæ comprimunt, mox solitudo est. Sunt à bestiis pericula, sunt à latronibus. Nunc pluit, nunc sudum est. Oppositiones, & adversitates ubique sunt, atque etiam in ordine gratiæ locum habet cujusdam Philosophi sententia, *omnia fieri secundum litem*. Virtus enim non acquiritur sine oppositione, nec potest homo agnoscere quantum fortitudinis habeat, si desint adversitates, & tribulationes. Si quis stultorum vocibus, quorum immensa turba est, ad cœlum extolleretur, si nemo illi auderet contradicere, si mensa illi pretiosis dapibus affluens sterneretur, si res ejus familiaris fideliter administrata magnis sumptibus idonea foret, si ædificiorum excellæ moles habitaculum illi præberent, si omnes in illum honores, omnes dignitates, omnes delitiæ confluerent: quis esset adeo facundus, & eloquens, ut illi persuadere posset inania esse hæc omnia, quæ vulgus bona vocat, mala autem hujus vitæ Dei beneficia esse, quibus nos præparat ad æternam beatitudinem consequendam? Ideo electos suos exercet Deus adversitatibus, ut propriâ experientiâ discant, quàm fluxa, & fragilia sint, quàm plena miseriis quæcumque mortales bona esse arbitrantur: & è contrario quàm bona sint, quæ homines mali, mala esse credunt, ac si nihil pati, maximum sit hominis bonum. Sapientis igitur est inter omnia contraria & obstantia Divinæ providentiæ læto animo obsequi, & cor suum eo loco figere, ubi nulla perveniunt vitæ hujus incommoda. Sæviant homines mali adversus bonos quantum voluerint, quantum permisi fuerint; irruant in eos agmine factò cunctæ calamitates, *non contristabit justum quidquid acciderit ei* (Prov. 12:21.) Talem virum nec felicitas corrumpit, nec frangit adversitas; dicit enim in omni eventu, *Plani hæc*

est infirmitas mea, & portabo illam (Jerem. 10: 19.) Sic debet fieri, sic volo ut fiat. Omnis creatura velit nolit, uni Deo subjecta est; sed alii obediunt ut filii, & faciunt quod justum est: alii patiuntur ut servi, & fit de illis quod justum est. Nemo Dei leges evadit, aut facit homo quod lex jubet, aut patitur quod lex decernit.

S. XX.

Patienter ferenda qua quotidie occurrunt.

Multi sunt, qui graves sibi cruces, & tribulationes eventuras fingunt, quas patientissime ferre proponunt, & hæc rerum, quæ nunquam erunt, inani specie delusi eximium patientiæ actum se exercuisse arbitrantur: cum interim multo minores cruces, easque præsentis totis viribus fugiant, & abominentur. Tollendus hic error est, & solerter advertendum in magnis rarissime, in minimis frequenter adesse patientiæ occasionem, quæ quotidie, ac omni ferè momento exerceri potest aliena mala tolerando, propria corrigendo. Libentius autem ea crux amplectenda, quam Deus immitit, nam quæ propriâ voluntate assumitur, non semper à Deo est. Sicut gaudent infirmi, cum in medicum peritum incidunt, qui lethalem corporis ægri tudinem curare sciat, & velit: ita nos calumniis, injuriis, aliisque molestiis læcessi gaudebimus, & exultabimus, quod aliquis repertus sit, cujus operâ animæ nostræ vulnera sanentur, & summis apud Deum opibus locupletemur. Quidquid verò evenerit, libenter amplectemur, placet enim quod libet, & ea dumtaxat molesta sunt, quæ non libent. Qui volens, & lubens patitur, & minus patitur, & meritum auget. Nec obest reluctantis naturæ repugnantia, dummodo contrarii motus ad partem rationalem, in qua meriti, & demeriti sedes est, non perveniant, imò hæc obnitatur, Deique opem ferventi oratione deposcat. Quod si murmuraverit, si conturbetur, si omiserit quæ proprii muneris sunt, signum erit voluntariæ rebellionis, quando quidem ad ea impellit, quæ non nisi deliberato animo fieri possunt. Virtutes, quæ in actione consistunt, facile exercentur: at quæ in tolerantia versantur, difficillimæ sunt, quia illarum usus extra nos est, istarum in nobis; illis natura consentit, istis repugnat. Caterum moderatè, & to-

leranter ferendi propter Deum quæcumque ad-
versa singulis diebus contingat, exemplum
præbent milites, quorum tolerantia incredi-
bilis est. Nam quæ itinera, quæ frigora, quos
soles, quantas necessitates, quæ vulnera, quæ
pericula patiuntur, & hæc omnia hilari ani-
mo, ut paucos dies senectutis quietos ha-
beant, ad quos nesciunt utrum pervenient?
Nos verò pro æterna requie brevissimi tem-
poris laborem non sustinebimus? Tolerabi-
lia, & levissima sicut quæcumque patimur,
si præmium consideremus, quod Deus pro-
miserit.

§. XXI.

Gaudendum in tribulationibus.

Sicut in ædificio plus operis, & sectionis uni-
flaxo, quam alteri adhibetur, jubente &
disponente architecto, qui unam præ altero no-
biliori loco destinavit: sic à Dei arbitrio peten-
da est ratio, cur unus graviora, alter minora pa-
tiatur adversa: unicuique enim propriam cru-
cem tribuit Deus singulorum viribus æquam, &
parem gloriæ ac coronæ, quam singulis præ-
paravit. Sicut igitur marmor, si compos ra-
tionis foret, sculptoris ictus patienter ferret, &
gratias ageret: ita nos gaudere oportet, quod
variis tribulationibus quasi quodam scalpello nos
Deus expolire dignetur, ut sublimiori loco in
domo ejus colloceamur. Castigat ille quos amat,
ne mundi prosperitate corrupti, à via salutis
aberrant. Ideò mali homines bonis sunt neces-
sarii, ut per illos tanquam Dei ministros exer-
ceantur, & ad virtutem assiduis afflictionibus
obdurentur. Quod cum verissimum sit, ille
affectus erga adversarios induendus est, quem
erga Semei sibi maledicentem Sanctus rex David
ostendit dicens, *Dominus præcepit ei, ut male-
diceret David, & quis est qui audeat dicere, quare
sic fecerit?* (2 Reg. 16: 10.) Nemo enim
malum inferret, nisi Deo volente, & permit-
tente: nec ille vellet, aut permetteret, nisi ad
majorem sui gloriam & salutem nostram.
Porò in malis, quibus vexamur, non à crea-
turis solatium petendum est, sed à solo Deo,
qui prima causa omnium poenarum est. Nam
vera consolatio non nisi in veritate reperitur,
quæ Deus est. Hæc docet nos tribulationem
necessariam esse, & cum gaudio suscipiendam
veluti arrham, & pignus Divinæ erga nos di-

lectionis. *Omne gaudium, ait Jacobus Aposto-
lus, existimate fratres mei, cum in tentationes
varias incideritis, scientes quod probatio fidei
vestræ patientiam operatur, patientia autem opus
perfectum habeat* (Jac. 1: 2.) Insidiæ, calum-
niæ, persecutiones, & alia mala hujus vitæ,
maximum bonum sunt, & maxime diligen-
dum, quia in illis nihil est boni, nihil amabile
præter Divinum beneplacitum, ad quod tan-
quam ad primum principium cuncta revocari
debent, quæ carni & sanguini molesta sunt.
In quo judici Pilato dixit Christus, *Non haberes
potestatem adversum me ullam, nisi tibi datum esset
desuper* (Joan. 19: 11.) Hæc agnitâ in omni
eventu potestate, absque ulla difficultate mentis
tranquillitas conservatur. Quæcumque nos an-
gunt, si extra Deum considerentur, mille phan-
tasmata, & distractiones pariunt. Cum enim
extra centrum suum trahuntur, incipiunt gra-
via esse, multaque suggerunt phantasie præter-
rita, præsentia, & futura, quæ nunquam fue-
runt, nec sunt, nec erunt: atque hinc oriun-
tur angustia cordis, noctes insomnes, & curæ
insanabiles. Quod si quis assuescat omnia in
Deo conspiceret, & ad ipsum referre, semper
hilaris, & immotus dicit in omni eventu cum
S. Job, *Sicut Domino placuit ira factum est, sit
nomen Domini benedictum* (Job 1: 21.) Deus
qui me affligi permittit, mei curam gerit infinitâ
charitate. Ipse me cruci affixit, in qua constan-
ter permanebo donec ipse me deponat.

§. XXII.

Toleranda detractiones.

SI magis angimur propter ea, quæ de nobis
perperam loquuntur homines, quam propter
peccata, quæ sola nos cruciare debent, mani-
festè convincimur, quod nos ipsos magis ama-
mus, quam Deum. Infinitæ & horribiles sunt
blasphemie à perditis mortalibus contra Deum
prolatæ, & ille hos tolerat, suorumque dono-
rum participes facit: nos autem repleti vitiis, &
sceleribus, si quis nobis mala, quæ fecimus,
exprobraverit, excandescimus, & à nemine con-
temni volumus. Illud potius metuendum, ne im-
meritis laudibus extollamur, ne nimia nos felici-
tas à crucis Christi consortio, & ab ejus gloria
excludat. Si appenderentur veluti in statera quid-
quid mereamur pro peccatis nostris, quidquid
Christus pro nobis pertulit; in altera verò
lance